

сега дума за българската Екзархия и за българската разпря съ цариградската Патриаршия. Князь Горчаковъ скърбѣше за тази разпря между два, каза, християнски народа въ турската империя, разпря тъй гибелна, каза, и за двѣтѣ страни, и тъй изкусно експлоатирана въ своя полза отъ турското правителство и отъ чуждитѣ пропаганди, и той съ увѣреностъ твърдѣше, че въ интереса не само на православната черкова, но и на сегашното и пò-нататъшно щастие на двѣтѣ противоположни страни, длъжностъ на всички умни и просвѣтени дѣйци било да работятъ съ усърдие за прѣмахване това нежелателно разногласие. — Слѣдъ това князь Горчаковъ, увѣренъ въ едно близко автономно управление на България, изказа съжаление, че, до колкото поне той билъ увѣдоменъ, между българския народъ нѣмало човѣкъ съ всички ония качества, които се изискуватъ, за да може да бжде назначенъ главенъ управитель въ автономна България. Той ни попита, дали можемъ му посочи ние на такъвъ нѣкой човѣкъ. На това отговорихме, че за всѣки случай, поне споредъ насъ, прѣдпочтително би било, за такъвъ да се намѣрѣше нѣкой добъръ и опитенъ чужденецъ; ако, обаче, Европа е рѣшила или ще рѣши, че той трѣба безъ друго да е българинъ, то възможно е и да се намѣри нѣкой такъвъ. При настояването му да споменемъ именно нѣкое лице подходяще за такъвъ високъ постъ, ние се попогледнахме и споменахме името ни покойния Гавриилъ Кръстовичъ, въ случай, обаче, на необходимостъ. Той ни отговори, че „ималъ за него доста добри свѣдѣния, но прибави да каже, че, до колкото той знае изобщо, християнитѣ на турска служба били често пò-лоши отъ самитѣ турци. Впрочемъ, продължи канцлерътъ, човѣкътъ, който се търси за тоя постъ, трѣба между друго да е и богатъ самъ по себе, за да бжде и